

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0244 van 22 oktober 2013
in de zaak 1213/0549/SA/3/0517

In zake:

1. de heer **Geert ROELANDT**
2. mevrouw **Natalie TILLEMAN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Peter FLAMEY
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Ann BRAL

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer **Dirk PYL**
2. mevrouw **Marie-Louise BECK**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ann DEVROE
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Louizastraat 32/B1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 25 april 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 7 maart 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren van 6 juni 2011 verworpen.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van 2 terrassen aan de achtergevel van een appartementsgebouw.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 9120 Beveren, Yzerhand 36 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummers 446v en 448f.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 1 oktober 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory VERHELST die loco advocaat Peter FLAMEY verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Ann BRAL die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Ann DEVROE die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Dirk PYL en mevrouw Marie-Louise BECK verzoeken met een aangetekende brief van 7 juni 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 6 augustus 2013 de tussenkomende partijen toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 17 mei 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkomende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de uitbreiding van twee appartementen met een terras”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘St. Niklaas-Lokeren’ gelegen in woongebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren verleent op 6 juni 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partijen en motiveert zijn beslissing als volgt:

“
...

TOETSING AAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Historiek

Volgende stedenbouwkundige vergunning werden afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen:

- oprichten appartementsgebouw t/n Maria Maes dd. 14.8.1969 (B1969/188)
- bouwen van 15 garages achter appartement t/n Maria Maes dd. 13.10.1969 (B1969/237) bouwen 8 autoboxen t/n Maria Maes dd. 3.8.1970 (B1970/140)
- bouwen van een autobox t/n Maria Maes dd. 16.7.1974 (B1974/137)
- verbouwen handelszaak tot bankkantoor t/n Gustaaf Van Bellegem dd. 14.10.1991 (B1991/330)

Beschrijving van de aanvraag

Het ontwerp betreft het plaatsen van 2 terrassen op niveau +1 en +2 aan de achtergevel van de gesloten bebouwing dat voorzien is van een kantoor, twee bovengelegen appartementen en garages. Het terras valt binnen de bouwdiepte van 12 m op het gelijkvloers. Voor de bereikbaarheid van het terras wordt de bestaande raamopening in de achtergevel gewijzigd en wordt er een deur voorzien.

Beschrijving van de bouwplaats

Het bouwterrein ligt in het centrum van Beveren. Het is bebouwd met een meergezinswoning met meerdere garages.

Het bouwperceel is ongeveer 9,4 m breed en 135 m diep.

Beschrijving van de omgeving

De aanvraag maakt deel uit van een aaneengesloten bebouwing. Het betreft een gemengde omgeving waarin zowel eengezins- als meergezinswoningen voorkomen gecombineert met winkels en kantoren, voornamelijk in gesloten verband.

De gebouwen bestaan overwegend uit 2 of 3 bouwlagen.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Functionele inpasbaarheid

De functionele inpasbaarheid wordt niet gewijzigd en is verenigbaar met de gewestplanbestemming tot woongebied.

mobilitateimpact

De aanvraag voorziet geen toename van het aantal woningen, zodat er in alle redelijkheid dient te worden verondersteld dat de impact op de mobiliteit in de omgeving beperkt blijft.

ruimtegebruik

Het aangevraagde project wordt zodanig ingeplant dat het ruimtebeslag zoveel mogelijk beperkt blijft.

bouwdichtheid

De ruimtelijke draagkracht van de omgeving wordt door de aanvraag niet overschreden.

visueel-vormelijke elementen

Het project voorziet het plaatsen van 2 terrassen aan de achtergevel van een appartementsgebouw met een maximale bouwdiepte van 12 m.

schaal

Uit het voorgaande blijkt dat het ontwerp niet afwijkt van de schaal van de omgeving.

cultuurhistorische aspecten

De aanvraag betreft geen beschermd monument, en is ook niet gelegen in de nabijheid

of het gezichtsveld van een beschermd monument, een beschermd dorpsgezicht of een beschermd landschap.

bodemreliëf

///

hinderaspecten en gebruiksgenot

Door de afstand tot de perceelsgrens, en de inplanting van de raam- en deuropeningen, behoudt de aanvraag voldoende respect voor de aangrenzende eigendommen qua lichtinval, bezonning en inkijk (privacy). Voor het overige is er geen noemenswaardige hinder te verwachten.

gezondheid

De aanvraag bevat geen elementen waarvan kan verwacht worden dat ze enige invloed op de gezondheid kunnen hebben. Op basis van de ingediende stukken mag in alle redelijkheid aangenomen worden dat er voldoende maatregelen worden genomen om die invloed tot een aanvaardbaar niveau te beperken.

veiligheid in het algemeen

De aanvraag bevat geen elementen waarvan kan verwacht worden dat ze enige invloed op de algemene veiligheid kunnen hebben.

WATERTOETS

Het voorliggende bouwproject heeft geen omvangrijke oppervlakte en ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt. Het ontwerp is verenigbaar met de doelstellingen van artikel 5 van het decreet integraal waterbeleid.

...”

De verzoekende partijen tekenen tegen deze beslissing op 4 juli 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 31 augustus 2011 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 30 augustus 2011 beslist de verwerende partij op 8 september 2011 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De Raad vernietigt deze beslissing met het arrest nummer A/2012/0531 van 18 december 2012 (rolnummer 112/0160/SA/2/0127) en beveelt de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 januari 2013 opnieuw om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 26 februari 2013 beslist de verwerende partij op 7 maart 2013 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. Zij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2.4 De goede ruimtelijke ordening

Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften, opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling, zodat bij de beoordeling van onderhavig beroep naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd.

Bijgevolg zijn de specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend.

Voorliggende aanvraag beoogt het plaatsen van 2 terrassen langsheen de achtergevel van een bestaand appartementsgebouw, op de verdiepingen. Het appartementsgebouw dateert van 1969, geen van beide appartementen beschikt over enige buitenruimte. Met het voorzien van de terrassen wordt de woonkwaliteit van de appartementen aanzienlijk verbeterd.

De terrassen blijven binnen de gangbare bouwdiepte van 12m, de impact op de aanpalende eigendommen is beperkt. Het rechts aanpalende gebouw is veel dieper ingeplant, ook op de verdiepingen, zodat daar geen inkijk mogelijk is. Het links aanpalende woonhuis reikt op de verdieping minder diep dan kwestieuze achtergevel. Echter is de kans op inkijk niet groter dan de bestaande toestand, gelet op de aanwezigheid van een gelijkvloerse achterbouw tegen de perceelsgrens met onderhavig perceel. De binnenkoer zal hierdoor quasi niet zichtbaar zijn. Ook inkijk op de verdieping via de vensters is nagenoeg onmogelijk, aangezien het dichtst bij de perceelsgrens gelegen raam reeds op aanzienlijke afstand van de scheiding is gelegen. Er bevindt zich immers boven de achterbouw een deur met traliewerk voor. En gelet op de oriëntatie van de percelen, zal de lichtinval en bezonning evenmin afnemen, de weinige slagschaduw afkomstig van de terrassen zal enkel op het plat dak van de achterbouw vallen.

Tenslotte wordt op de terrassen ter hoogte van de perceelsgrens een vaste houten constructie (tuinkast) geplaatst van 1,80m hoog en 0,60m breed, waardoor inkijk op het links aanpalende perceel juist nog méér wordt vermeden dan wanneer er een zichtscherm zou worden geplaatst.

De door appellant in zijn beroepschrift aangehaalde hinderaspecten hebben geen betrekking op voormelde aanvraag. De gevreesde geur- en insectenhinder is niet stedenbouwkundig van aard.

2.5 Conclusie

*Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is. Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend.
..."*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De tussenkomende partijen betwisten het belang van de verzoekende partijen bij de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan.

De Raad is echter van oordeel dat de exceptie van de tussenkomende partijen slechts onderzocht en beoordeeld dienen te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die

beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partijen ernstige middelen aanvoeren die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

13.

...

Om het terras te kunnen bereiken, dient het keukenraam van beide appartementen te worden gewijzigd naar een deur met raam, ingeplant tot op 1,90meter.

Van op de terrassen bestaat er een open zicht in de tuinen en zelfs in de woning (!) van de omwonenden, in het bijzonder van verzoekende partijen. Er wordt in geen enkele afscherming voorzien teneinde het zijdelingse zicht te beperken.

...

De terrassen komen op slechts enkele meter van een slaapkamer in de woning van verzoekende partijen te liggen. De terrassen bieden zodoende een directe inkijk in een slaapkamer.

Bovendien zullen de terrassen het woongenot van verzoekende partijen ernstig verstoren. Wanneer op de geplande terrassen tot laat in de nacht wordt vertoeft zal dit het rustig woon- en slaapgenot van verzoekende partijen ernstig verstoren. Bovendien worden de terrassen voorzien in een ruimte met veel bebouwing. Het spreekt voor zich dat elk geluid dat op de terrassen wordt geproduceerd in de omgeving luid zal weergalmen.

De terrassen zullen zorgen voor een voortdurende inkijk in de woning van verzoekende partijen. Vanop de terrassen zullen de bewegingen van verzoekende partijen continu in de gade kunnen worden geslagen. Verzoekende partijen zullen zich niet meer op hun binnenkoer kunnen begeven, zonder het gevoel te hebben dat zij worden bekeken.

...

14.

Qua uitzicht betreft het een lelijke metalen constructie doch met houten planken en rustend op een staalstructuur tot op het maaiveld, die weliswaar wordt bevestigd aan de achtergevel maar er visueel volledig los van staat.

...

Door een dergelijke inplanting wordt niet alleen de privacy en het leef- en werkcomfort van de omwonenden op een onaanvaardbare wijze aangetast, maar wordt ook de achterliggende tuinzone en het uitzicht van de achtergevels volledig aangetast.

Door de inplanting van een terrasconstructie met een diepte van +/- 1,5m achteraan het pand zal aan de bewoners van de in te richten appartementen vrije inkijk gegeven worden in de tuinen en de woning van de naastgelegen panden, waaronder die van verzoekende partijen. Er wordt geen enkele afscherming voorzien.

Vanuit het terras op de eerste verdieping krijgt men vrij zicht in de badkamer van de aanpalende woning van verzoekende partijen, die immers uitkeert op de reeds bestaande en vergunde achterbouw op de eigendom van mijn verzoekers.

...

Bovendien zal de aanplanting van de voorziene terrassen een grote visuele hinder teweeg brengen. Het contrast tussen de bestaande terrasloze woningen in de onmiddellijke omgeving en de metalen terrasconstructie kan immers niet groter zijn. Men mag dan ook in redelijkheid aannemen dat de bestaande tuinstrook en het uitzicht van de woningen van verzoekers door de aanleg van deze constructie in zijn huidige vorm, zal aangetast worden.

...

Het nadeel kan enkel en alleen worden afgewend door een schorsing van de bestreden beslissing.

Eens de metalen constructie werd aangebracht, is het onheil immers reeds geschied, met alle gevolgen van dien voor verzoekende partij

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekers beweren dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Van op de terrassen zal er een open zicht ontstaan in de tuinen en de woning van de verzoekers en zal er voortdurend inkijk zijn, waardoor de privacy en het woongenot van verzoekers ernstig zal worden aangetast. Er zou ook geluidshinder zijn door de weergalming in de omgeving en het nachtelijk vertoeven op de terrassen. Daarnaast zal visuele hinder ontstaan door het contrast met de bestaande terrasloze woningen.

In een woonzone, gekenmerkt door gesloten bebouwing, mag van de verzoekers een normale mate van tolerantie verwacht worden. Wat de inkijk op de binnenkoer en slaapkamer betreft, blijkt uit de bestreden beslissing dat de kans op inkijk niet groter is dan de bestaande toestand, gelet op de aanwezigheid van een gelijkvloerse achterbouw van verzoekers tegen de perceelsgrens. Verzoekers laten na aan te tonen dat de terrassen aanleiding geven tot een ingrijpende toename van de hinder eigen aan deze gesloten woonomgeving. Daarnaast is de inkijk op de verdieping van verzoekers via de vensters nagenoeg onmogelijk door de aanwezigheid van traliwerk aan de opening boven de achterbouw en de aanzienlijke afstand tot het raam zonder traliwerk. Bovendien is er, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel afscherming voorzien om het zijdelingse zicht te beperken, namelijk een houten constructie van 1,80 meter hoogte. Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze houten constructie onvoldoende de privacy garandeert.

De aangehaalde geluidshinder zal pas ontstaan bij het in gebruik nemen van de terrassen en niet bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden vergunningsbeslissing, zodat dit nadeel niet kan worden voorkomen door de schorsing.

In zoverre verzoekers tot slot aanvoeren dat de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een contrast met de bestaande terrasloze woningen, verduidelijken verzoekers niet in welke mate dit voor hen een persoonlijk nadeel oplevert. De visuele hinder die ze door de terrassen zouden leiden, wordt in casu niet geconcretiseerd en verduidelijkt,

waardoor de ernst van dit nadeel niet blijkt.

*De vordering tot schorsing is onontvankelijk, minstens ongegrond.
..."*

3.

De tussenkommende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

"...

Inkijk in de tuin van op de terrassen is helemaal uitgesloten vermits op het perceel van de verzoekende partijen een niet vergund en onvergunbaar bijgebouw staat, met een schuin oplopend dak, met de woning, dat nadien nog werd verbonden door een constructie opgericht langsheen de grenslijn. Dit bijgebouw neemt de hele breedte van het perceel in en belemmert elk zicht richting 'tuin'.

Het is dus onmogelijk van op het terras zelf deze tuin in te kijken. Het argument is overigens niet ernstig.

Tussen beide percelen stond ter hoogte van de tuin een houten schutting. Verzoekende partijen hebben deze weggehaald om vanop het perceel van verzoekers in tussenkomst hun 'tuin' te kunnen inrijden en daar te parkeren. Zij hebben dus zelf een volledig open zicht op deze tuin, die zij overigens wensen te gebruiken als parkeerplaats, gecreëerd. Verzoekers in tussenkomst hebben op eigen kosten een draadafsluiting geplaatst op 10cm van de perceelsgrens. De huidige toestand ziet er zo uit (...)

Het terras is aldus opgevat dat de zijkant naar het perceel van verzoekende partijen wordt ingenomen door een terraskast, die volledig gesloten. De borstwering is in matglas. Een zichtrelatie is dan ook enkel mogelijk wanneer men vooraan op het terrasje gaat staan, over de balustrade hangt, en opzij kijkt.

...

Esthetische bezwaren zijn helemaal ongerijmd als men de ruimere omgeving en de visuele kwaliteiten van het eigendom van verzoekende partijen in aanmerking neemt.

De terrassen zijn bedoeld als een versterking van de woonkwaliteit en de esthetiek is opgevat als een versterking van de kwaliteit van het banale gevelbeeld.

In het gebied Yzerhand zijn er op meerdere plaatsen terrassen voorzien; deze worden steeds vergund. Hiervoor kan worden verwezen naar de talrijke appartementen binnen een straal van 200m van dit perceel, zowel naar de bestaande appartementen, gelegen achter het perceel, als de nieuwe projecten met respectievelijk 36 en 48 appartementen in de omgevingen. Deze worden telkens voorzien met terrassen.

...

In tweede orde beweren verzoekende partijen dat zij visuele hinder lijden. Dit wordt ten stelligste betwist.

...

Het eigen perceel van verzoekende partijen is gekenmerkt door een banale woning, een lelijk tussengebouw in de lengte tegen de perceelsgrens aan en een daarachter opgetrokken bijgebouw met schuin dak dat op geen enkele enige esthetische appreciatie aanspraak kan maken, zoals de foto's aantonen... Vanuit de kleine ruimte die nog rest op het perceel van verzoekende partijen, tussen hun hoofd woning en het bijgebouw, naast het tussengebouw, is een klein koertje waar een wagen wordt geparkeerd... Stellen dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt geleden door wie zich op dit

*koertje bevindt en omhoog kijkt naar opzij naar het gebouw van verzoekers tot tussenkomst, rekening houdend met de eigen gebouwen, het ganse aanzicht van de Yzerhand en de aanwezigheid van de vergunde garages waarop men zelf een volledige doorkijk heeft gecreëerd door de schutting af te breken, is werkelijk niet ernstig.
...*

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*).

De verzoekende partijen dienen aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaan of dreigen te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partijen kunnen ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partijen desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

Op de openbare terechtzitting van 1 oktober 2013 heeft de raadsman van de tussenkomende partijen verklaard dat niet met de eigenlijke uitvoering van de werken zal begonnen worden tot wanneer de Raad een uitspraak heeft gedaan over de vordering tot vernietiging.

Hoewel het voornemen van de tussenkomende partijen om geen uitvoering te geven aan de bestreden beslissing, hangende de procedure voor de Raad, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partijen middels de voorliggende vordering tot schorsing wensen te voorkomen op zich niet wegneemt, kan de schorsing van de bestreden beslissing enkel bevolen worden indien deze voor de verzoekende partijen nog enig nuttig effect kan hebben.

Een uitspraak over de vordering tot vernietiging kan, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, naar het oordeel van de Raad, volstaan om de belangen van de verzoekende partijen te vrijwaren. Dit laatste vanzelfsprekend in zoverre de Raad ten gronde kan vaststellen dat hiertoe in het licht van artikel 4.8.2, tweede lid VCRO aanleiding bestaat.

Aangezien niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO dat de schorsing enkel kan worden bevolen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partijen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen, verworpt de Raad de voorliggende vordering tot schorsing.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de tweede kamer, voorgezeten door mevrouw Hilde LIEVENS.
3. Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0549/SA/2/0517.
4. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 22 oktober 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
 met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Hildegard PETTENS

Filip VAN ACKER